

om andere opvattingen naast die van jezelf te zetten, waardoor je er afstand van kan nemen en ze kan onderzoeken. De filosofische waarde van poëtische beelden bestaat eruit dat je erdoor in staat wordt gesteld je te verplaatsen in de positie van een ander, die de jouwe had kunnen zijn.

Concrete verhalen leveren onderzoeksmateriaal op voor personen die aan een filosofisch gesprek meedoen. Verhalen doen een appel op je vermogen je iets voor te stellen dat niet werkelijk met jou is gebeurd. Je put niet uit eigen eerdere ervaring. Het is dus van belang dat de deelnemers zich in het voorbeeld kunnen verplaatsen. Tijdens het verplaatsen, ben je bezig je de praktijkervaring van de voorbeeldgever toe te eigenen. Je stelt je voor dat je zelf in die situatie aanwezig bent. Een mooie metafoer om dit te kunnen verbeelden, is dat je de situatie aantrekt als een jas. Je neemt als het ware de positie van de voorbeeldgever over. Je stelt je voor hoe jij in die positie zou handelen, terwijl je je bewust blijft van de aanwezigheid van de voorbeeldgever. Diens opvattingen en zienswijze raak je niet kwijt, je neemt ze mee en kan ze naast die van jou leggen. Je rekt als het ware je **verbeeldingskracht** op. De verplaatsing zorgt ervoor dat je je bewust wordt van de gemeenschap waar je tijdens het gesprek onderdeel van uitmaakt. De beschrijvingen die via de verplaatsing in je interne belevingswereld verschijnen, krijgen de status van gegevene/feitelijke argumenten waarmee je onuitgesproken overtuigingen kan blootleggen. De ruimte die op dat moment tussen jou en je gesprekspartners aanwezig is, beleef je als reël.

Bij elk verhaal, dat tijdens een filosofisch gesprek of betoog verteld wordt, zou je je kunnen afvragen of de verteller vertelt wat er zich feitelijk heeft afgespeeld. Waar je in elk geval vanuit mag gaan, is dat de verteller uit de chaotische stroom van gebeurtenissen feiten heeft geselecteerd die voor haar/hem van waarde waren. De meeste 'feiten' verdwijnen in de vergetelheid. Daarnaast ga je er meestal vanuit dat het verhaal klopt en daadwerkelijk zo heeft plaatsgevonden. Dat een verteller vervolgens betrouwbaar overkomt is niet alleen afhankelijk van het waarheidsgehalte van de feiten maar ook van de manier waarop de verteller ons met **poëtische verbeelding** weet aan te spreken.

### *Hoera- en helaaswoorden*

Verhalen spreken aan als de verteller in staat is je mee te nemen in het verhaal. Zhij maakt dan onder meer gebruik van retorische<sup>254</sup> technieken, die op je gemoed

254. Zie tevens §2.5 Redeneren en §3.2 Spreken.